

M

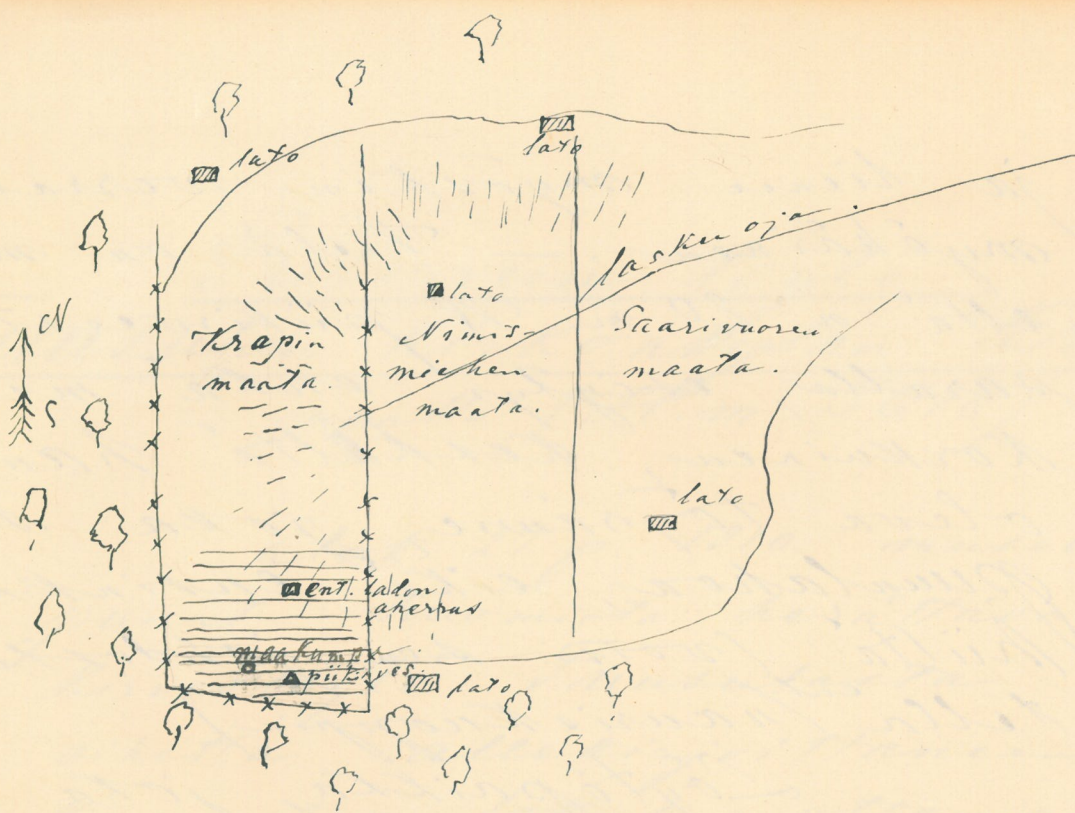
Pii-kirveen löytö
Tuusulan Kirkonkylän Krapin talon
maalla (H. m. 5618).

Elok. 27 p. 1910 museoon saapunut huomiota herättävä pii-kirvest löytö Tuusulasta antoi aihetta allekirjoittaneen matkkaan 2 p. lokak. ottamaan selvää etinään löytöseikoista Keravan aseman lähellä asuvan ^{löytäjän} työmiehen Oskari Niemen opattamana.

Määrittely. Löytöpaikka on Tuusulassa *siis* Kirkonkylän Takamaalla oleva Krapin (rva Fläcklin) talon vauha, Niinikangas niminen niittymaa, joka sijaitsee Keravan asemalta suoraa tiitä lähimaille 3 km päässä jokien SW-suuntaan. Niinikankaan niittymaa on kolketta laakean notkelman pienen puron lähteillä, joka, toiseen pohjoisempaan juoksevaa puron kanssa (Saviojaksi?) yhtyneenä, vähän Keravan S-puolella menee rautatie E-puolelle ja sitte juoksee pitkän rautatien vartta gömmällä-kummalla puolella, kumpassakin Tikkurilan aseman N-puolella kääntyen SE-suuntaan yhtyy Keravan jokeen (Keravanjoki, joka tulee Keravanjärvestä Mäntsälän Ohkolan kylästä, saaden

lisähaasan Ridasjärvestä, laskee Hel-
singin kirkon S-puolella Vantaan-
jokeen).

Mainittu notkelma on Keskikohdaltaan (joka on nimismiehen maata) heikosti turvepeitteinen (n. 2½ korttelin vahvuudelta tai hiukan enemmän, ja siitä kokoa n.aa loivasti muikin paitsi N-E suuntaan, olleen riin-
teillääänkin osittain peitetty turpeella, jota esim. W. laidalla Krapin alueella esiyytyy aina 6 korttelin vahvuuisena toijssän-
teenä (lähde turvetta). Notkelman (ja ankean maan) SW. kolpasta, Krapin alueen S-päässä, met-
sän laidassa, ehkä pari metriä korkeammalla notkelman alinta pintaa (joka top. kartan mukaan on n. 40,5 m. y. m.) on Niemi löytänyt puheenaolevaa piikivien-
2:selta Garalta S. suunnasta lukien, kohdalla, josta on n. 14 m. S-aitaan ja n. 45 m. E-ai-
taan. Maaperä täällä on multamaista savea, joka näyt-
tää syvemmältäkin palaneelta, ja joka siten viittaa paikalla arvatenkin jo kivikaudella oleskellun. Löytökohdan o-
sottaa seuraava aihelma:

Löytöseikat ja Löytöpaikalla on ennen
 muita löy-
 töjä. kasvannut metsää (aijeumien
 on niityntapaista, kynnettäviä
 maata alkanut tarkkaa poh-
 joisempaan, missä oli ollut
 ladon aherrusta l. nurkkakiviä).
 Esine tuli ilmi siten, että Niemi
 Kuokalla iski koloa Koivun-
 kannon juureen, tehdäkseen tilaa
 jolulle, jolla kantoa väännet-
 täisiin ylös, ja tällöin sattui
 piikiviä kuokkaan, siis ehtä
 2-3 dm syvyydessä. Muitakin
 löytöjä tuli esille nim. metrin
 parin päässä ^{edellisestä itään} "ryyppylasi" (ja-
 laton, mutta korvallinen, patsua-
 lasia, särkynt), joka voi olla
 lähellä olleen ladon aikainen,
 esim. keinätalhoissa käytetty, ja kaita,
 pitkäkäs, muodostamaton riera
 (H. M. 566 3:25), joka löytyi 7-8 m.
 päässä piikiviestä itänpäin,
 ojanpistoksessa (siis joltireakin
 syvässä, kun ei ollut kuokkaan tullut)

ja lieene myöskin verraten
myöhäinen. — Vielä on mainittava,
että n. 20 m. W puitteesta, 3:nessä
paralla, esiytyi ehkä metrin
korkeinen, keuhkelta haudalla
oleva töyräme, joka sisälsi
puunlakoa, eikä sentinkään
hiiltä (voisi sen johdosta aja-
tella ^{ent.} nauriskuoppia).

Löytöpaikka, jota ^{muuten} lisätti
on N. suunnan viettävä, ei turvan
suolaisatta aasin- eikä ainakaan
kalastuspaikatta, vaikka toden-
näköistä onkin, että seutu on
enneen ollut vesirikkaampaa (Suom.
S. ja SW. suunnatta olevat suot
ja niistä lähtevät joet!). Pikem-
min lieene ajatettava metsäs-
täjän oleskelupaikkaa, joka
n. m. olisi tarjonnut tilai-
suutta vesilintujen pyyntiin
tuossa matalassa launissa my-
kyisen suonotkelman päällä.

Helsinki 5/10
F. Liliö.